

44. szám.
November 2-án, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúsnál.
Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet.

Országgyűlési tudósítás.

(Miatán most már országgyűlési tudósítónk igen jó helyre tett szert, ezental a legpontosabb referádákkal szolgálándunk.)

A szerdai ülés tárgya azon két rendbeli interpellatio volt, hogy Heves vármegye királyi kommisszáriusa meddig szándékozik még mulatni Egerben?

A belügyminiszterium válasza eképen hangzott: hogy köszöni az első szónok ur kérésit, a kommisszárius ur jó egészségnek örvend, étvágya kitünő, az érsek urnál is volt már ebéden; este a kanonok urakkal szokott tarokkozni; egyébiránt maga fog legjobban örülni, ha hazajöhet, mert átkozottul unja már magát az egri casinoban; csak azt várja, míg az új bor kiforr; mert addig minden fuvaros részeg, s még belefordítja az árokba valahol. — A második interpelláló urral azonban hosszabb beszéde van. Annak megmagyarázza, hogy addig nem jöhet vissza a kommisszárius, míg az egriekkel a Kossuth levelét mind versbe nem szedi; az pedig nehezen megy, mert nincs annyi poéta az akadémiában (se most, se máskor) a ki annak minden mondására kadenciát tudjon találni.

Visontai Kovács László erre kijelenti, hogy ő meg van elégedve a Heves megyei állapottal,

mert ott neki 87 fontos búzája termett az idén, a mi egy vármegyének legnemesebb feladata. Azért is a miniszteriumnak üdvözlő toasztot indítványoz egy pohár praedicatumával.

A második indítványozó, Almássy Sándor, ellenben annyira meg van elégedve a hallott felvilágosítással, hogy holnap de capo kívánja azt még egyszer meghallani.

Mire elnök, a háta mögött recognoscáló praesumtiv pestmegyei királyi biztos nagy örmére kijelenti, hogy no ezen hála istennek, ugyan szépen átestünk.

Dehogy estünk! kiált fel a tisztelt ház egyik fele, még csak most akarunk nekiugrani.

Elnök megjegyzi, hogy ő a bal fülére nagyot hall, tehát arról az oldalról jobban tessék kiabálni. Mely kívánsága teljesítettik. Halász Bódi tagadja azon merész föltevést, mintha ő megnémult volna.

Az amabilis confusióban Csiky Sándor beszédéből nem birtuk egész pontossággal ki-venni, hogy Eger van-e Hevesben, vagy Heves van Egerben? vagy a királyi kommisszári-

us van mind a kettőben? a nélkül, hogy egyikben is multhatatlan volna a jelenléte.

Mire Pulszky Ferencz haragjában kibújik az egyik bőréből, s indítványt tesz, hogy „nem ér semmit ez a sok beszéd, lássuk már a medvét!” — persze nem egészen ilyen szabatosan.

A baloldalnak csak e kellett, hogy Pulszky leugorjék a trempolinról a vízbe; „lássuk, hogy úszik ki-belőle?”

Azonban Madarásznak jobb szive van, mint a többieknek; ő a vízbeesett után benyújt egy hosszú beszédet, a mivel azt a partra kiségitse.

Ámde Pulszky szerencsétlenségére Besze János is utána ugrik, s erősen contestálja, hogy miután a többi magyar tábornokok is retirálásra fuvatnak, ő sem maradhat hátul.

Ezenben a jobboldali teremőr elszalad Deák Ferenczért az angol királynéhoz, hogy jöjjen hamar, mert baj van. Azalatt Eötvös védi a megtámadt redutot, s elhitei Jókaival, hogy a függetlenség és boldogság egy dolog, mert a ki egyszer fel van függesztve, nem is boldog az aztán. (Mikor Jókai beszélt, akkor referens physice gátolva volt a hallgatásban, s azért nem referálhat róla.)

Mire Deák Ferencz megérkezik, akkorra a csatater egészen megváltozott, úgy hogy Deák azon veszi észre magát, hogy indítványával egyedül áll, mire átmegy a baloldalhoz, s azt mondja nekik, hogy legalább ők pártolják hát Deákot, ha már a jobb oldal tulszárnyalja.

Annál inkább bebizonyítja Tóth Vilmos a háznak azon jogát, hogy ha a szerdából csütörtököt akar csinálni, azt is megteheti.

Kerapoly csatlakozik azon véleményhez, hogy a miniszteri tanácsosság igen szép hivatás.

Mire Szontagh Pál egy petardát vet az ellenfél sorai közé egy „übrumpelung“ szóban, mely elpattanván, a gyűlés akademikus tagjait ülőhelyeikből fölveti. A tárgy a philologiai osztályhoz tétetik át.

Erre két képviselő egyszerre felállván, duettet kezd szónokolni, s a nagy zajban egyik sem veszi észre, hogy a másik beszél. A gyorsírók kétségbe vannak esve, hogy melyiknek adjanak igazat?

Következnek quartettek és sextettek, s teljes ensemblek; a miknek textusát, libretto nélkül, csakugyan nem voltunk képesek kivehetni.

Ez így levén, Eötvös miniszter kihúzza az óráját, s figyelmezteti a házat, hogy az ülést nem azért kell holnapra halasztani, mert a baloldal úgy kívánja, hanem mert már ebéd ideje van, a nép éhezik, s az asszonyok haragudni fognak, ha elfől a leves.

Tisza Kálmán ellenkezőleg arról van meggyőződve, hogy a miniszteri válaszszal mindenki jól lakhatott, s most szükséges rá a kellő concoctió, tehát folytattassék a gyűlés.

Elnök esküvel bizonyítja, hogy ő nem Josué, hogy meg tudja állítani a napot és a holdat, és a hazamenőben levő képviselőházat.

Végre Justh József döntő szóval kimutaja, hogy miután Pulszky indítványát úgy sem pártolt senki, ugyan minek bántják szegényt?

Mire Pulszky saját indítványát Eger városa jegyzőkönyvébe iktattatni kéri, talán ott majd a királyi biztos azt is megsemmisíti.

Idáig érlelődvn a tárgy, az elnök felteszi a kérdést:

„Akar-e a ház a miniszteri válaszszal ma elégedni meg, vagy holnap?”

A kérdés nem tetszik. Ujra feltevődik.

„Akar-e ház arra szavazni, hogy föltétesék a kérdés a fölött, hogy akar-e a ház miniszterválaszt tárgyalni holnap, vagy ma?”

Igy sem tetszik a kérdés. Föltévődik még világosabban.

„Akar-e a ház szavazni arra, hogy ma szavazzon-e arra a kérdésre, a mit holnap fog tárgyalni, s holnapután szavazzon arra a kérdésre, a mit ma tárgyalt?”

Még így sem tetszik. Végre a kérdés legvilágosabban föltéttetik.

„A kik azt akarják, hogy ma legyen ma; azok álljanak fel, a kik pedig azt akarják, hogy holnap legyen holnap, azok üljenek le.”

Igy aztán a vita szerencsésen megoldatik.

Szokás szerint végződvn a sessio Cato-Madarász azon indítványával, hogy „ego vero trafikam delendam esse censeo!”

7-11

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Descendi in arenam! a mit ugy kirem magyaráznyi, hogy voltam budai arenaba, honvid országgyűlésbe, a hol a Perczel Moricz generalis barátom elnökölte, is képviselők voltak csupa obesterek, majorok, kapitányok. — mind olyan vasgyurok mozd isz, hogy in ugyan nem szeretnim megbirkoznyi velük; pedig in isz voltam honvid hadseregben nem utolsó vitz fü ilelmezisi biztozs, — kaptam isz plezurt, egy hatalmasat hatamba, a nagy Görgey-retirada alkalmasagaval, — mig pedig nem anyira elensigtül, mint franya honvid fikatul, a ki engemet szikrazo szemekel megostromolta, hogy agyak neki privat pinczetokomat, enyimet, mert ü mar huszonniggy ora otatul fogva ehetnim is ihatnam alapotba masiroza; is mikor in hivatkoztam magamat magany birtok szentsigire, kikapta pinczetokot kocsisaraglyambul, bekapta egy pintezs palaczkbul felsigezs irmelikit egy hajtásra utolsó csepvirig, is vagta nekem ürezs flaskat hatamba oly erlesen, hogy mai napig isz nem elhiszem neki, hogy huszonniggy oraig folyvast semit ete is semit ita volna; au contraire: ha mindig ete is mindig ita volna huszonniggy oratul ota, migizs nem lehetet volna hatalmaskodob erőbe.

Jaj de gyerünk vissza kelemetlen emlikezettü csatatirül arenaba. Tehat országgyűlisezttük Matyazs kiraly palotajatul nem mesze, a Thalia nagysam templomaban, a melyik olyan saját-sagozs luftheizungra van berendezve, hogy a meleg tökiletesen egyenlő temperaturaban jarkal ki is be, deszkafalak hasadikai közöte, Horvat kertbül be arenaba, is arenabul ki a Horvat kertbe. — Hanem azir gyütünk mink eligszer tüzbe, mar csak az alapszabalyok mustralasanal isz, ki isz törültük sok szip paragrafusokat ilök sorabul, irgalom nilkül. De legtüzeseb harc haboru kerekete akor, mikor a Jenö barátom, a Nagy obester képviselő kibeszilte, hogy miniszterium akarja „honvid-egylet“ czimet „honvid-segilyző egyletre“ at birmalnyi. Sok szip tüzezs beszidet szolnokoltak ezen elbirmalazs elen; de nekem legnagyobban teczete az egyik alelnök ostromlása, ki egy kartacstüzelte

talalo irvinyekel az atbirmalazs elen, hogy ikeszolasanak ostromaval bizonyosan ki lehetne kergetni muszkakat a Losonczbul, ha tudnyilik litezniek otanag muszkak mostansag. Egy másik képviselő szolnok isz derekasan is katonasan odamondogata nekik igasagot, kifejtegetvin ad captum, hogy a „honvidegylet“ csak puszkaporfüstben megbarnult hazafirfiakbul litezhet, a „honvid-segilyző egyletbe“ pedig fehir szemilek isz bealhatnak, ehez nem kel kurázs, csak honvidfilirek adakozasara valo kegyes hajlandosag; is kiemelvin asztat isz hogy a „Pistat“ soha napjan nem lehet „Sarinak“ birmalnyi, tiltakozta miniszterium által czilba vet variatio elen, is szavazta hatalmazs „iljen“ zizs kisiretiben a „honvid-egylet“ nek megvaltoztathatatlansagara.

Edig minden jól ment, de mar iteneg nagyon elhibaztak dolgot a Perczel Moricz is a képviselők. — Ezek „elkeztek“ kiabalyi „elal“, elnök pedig kimonta vizgist ipen akor, mikor in felaltam is akartam inditvanyoznyi reciprocitas kedviirt, hogy: ha magozs miniszterium kivanya, hogy a „honvid-egylet“ czimet mink „honvid-segilyző egylet“-re megvaltoztasunk: kirvinyezünk mi isz miniszteriumtul, hogy a „honvidelni miniszter“ isz valtoztason meg a magat „honvid-segilező miniszter“-nek Hanem a sok „elal“, „elal“ kiabalyz miat benem marat fölsigezs eszme, is ezen szip eszmivel terhesen kelete szitoszolnom, mert a honvid országgyűlizz, haritvan költsigek beszerzisit alando bizotmany nyakaba, eloszolta magat masodik ülizz utan. Egyibirant — inter nos sit dictum — nem isz nagyon banom, hogy nem tartota tovat, mert hat utolyara isz, mit ir olyan országgyűlizz, a hol nem asignálnak se diurnumot, se szalazsbirt. Hanem asztat migizs nagyon restelek, hogy centralis bizotmanybul kifelejtetik a nevemet.

alazatos szolgaja

Tallérossy Zebulon.

U. i. Ma az országgyűlizzről nem irom semit, az a másik bolond oda elől ugyizs referalt rula eleget.

T. Z.

A két napamasszony.

— Ne hagyd magad fiam !
 — Ne hagyd magad leányom !

Két érdemjel története.

I.

Sok ember még fejet is kockáztat egy koronáért; de azt a kis ezüst babékoszorút, melyet a nagysarlói ütközet emlékére a magyar kormány kiosztott, sok ember nem cserélte volna el a világ bármelyik koronájával sem.

Egy vén huszárörmester alig várta, hogy lováról leszállhasson.

— Látod Muczi, látod? — szólt ifju lova mellé állva, s a mellére tűzött érdemjelre mutatva — nézd már kedves páram, hogy a jó isten áldjon meg, látod? látod?

Azután levette melléről a kis koszorút, összevisz-sza nézegette, szorongatta, odatartotta hű bajtársa szeméhez, nézze meg jól ő is, örüljön ő is.

— Látod Muczi, látod?

A ki ismeri a huszár és lova közt fennálló viszonyt: e történetet megérti, s nem mosolyog felette.

II.

Hogy Solferino mellett az osztrákokat még jobban meg nem verték, részben a Hallerhuszárok voltak okai. Kaptak is közülök érdemjelet sokan.

Negyed—ötöd napra vezeti a strázsamester a czúgot, s ráförmed az egyik legényre:

— Hát kend tán elitta a medáliáját, mi? mért

A két napamasszony.

- Ahol van ni, hogy egy faeskájuk született, most azen kibékülnek.
— Majd összevesznek megint a keresztelő után.

nem tette a begyire, mi? nem tudja kend, hogy ma kirchenpráde-nap van, mi?

— Tudom biz' én vitéz strázsamester uram, meg sem ittam a medáliát, ehun tartom a mándlim zsebébe', mert hát mi türes-tagadás, átálja biz' azt az ember olyan nagyon mutogatni, hogy *im német*.

— Már pedig a medáliát nem arra teremtették, hogy a lábízsebbe hordja, tudja kend, — elő vele erre amarra, merrrt — — hanem hát, eesém — de már ezt alantabb hangon mondta — ha már épen olyan nagyon szúrja a szemedet, bidgyezd egy kicsit oldalt, a balkezdedhez közel, úgy hogy ha akarod, lássák, ha akarod, ne lássák, tégy úgy, mint én, la!

Az „Üstökös“ eredeti okmánytái ából.

A Lónyi kovácmester vadászni akarván, az esküdt urtól hozott el egy puskát, de az vadászat közben mindig csütörtököt mondott. Megharagudván ezért, ily levél kíséretében küldte haza a fegyvert:

„Téns eskütt ur!

Csak az kár, hogy a nemzeti lövészi puskatár a haza oltalmazására és biztosítására a honi értelem szabálya következtében nagyon erősen elhalaványodott.“

Tisztelője
a lónyi kovács mester.

Szüret után.

Kevés is, meg ros is
 Van nekünk az újból,
 Mint a káposztalé,
 Savanyú az újbor.
 Vaczkornál fanyarabb,
 Szádat összehúzza,
 Áztatott kócczal ha
 Csavargatnák gúzsba.
 Az „egres csigerből“
 A ki inni „bátor“,
 Lelki büneivel
 Sorjára beszámol.
 Csikar, csahol, csip, mar,
 S ha húznák csigára,
 „Eczetágyas“ gyomrod
 Görcsig elcsigázza.

Csendben szüreteltünk.
 Vidám dal az ajkra,
 Elvéve vetődött
 Jobb időkre hagyva!
 „Erősen“ biztatott,
 Kivánta a pásztor:
 Adjon isten bővebb,
 Jobb szüretet másszor!
 Adjon is! . . . jóban ha
 Mindig „kopik állunk“,
 Türtöző várásban
 Egyszer csak „kiállunk.“
 S pogányul józanon
 „Ütött kopott“ ingben
 Keveset láthatunk
 Piros „rózsa színben.“

Adjon isten bővebb
 Szüretet jövőre!
 Szüle gondolhasson
 Szép menyre, jó vőre!
 Hegy en-völgyön szóljon
 Hegedüszó, vig dal,
 Kesergőt — siratót
 Cserélhessünk viggal!

Kálmán diák.

Történeti adomák.

1789 körül, gróf Eszterházy egri érsek idejében történt, hogy a b. e. egyháznagy, mint egyszersmind

főispán, egy nevezetes megyegyűlés alkalmával Hevesmegye rendeit ebédre kéreté magához; a megjelenetek között egy oly kitünőség is volt, a ki csak kevés azelőtt tért át a r. kath. vallásra a reformáltak közül; ez a nevezetesség igen jó humoros uri ember lévén, azzal mulattatta az ebéd felett környezetét, hogy az elhagyott felekezet félszégeit taglalgatva, jelen volt régi hitsorsosait tüzte ki élceinek czélpontjául. Az érsek kissé restelve a dolgot, tréfás modorral akarta végit vetni a kellemetlen tárgynak, mely czélből egy baljánál ülő öreg táblalabiróhoz fordulva, ily szavakat intézett: „lássa édes J. G. uram, mily buzgó hive vált anyaszentegyházunknak Z. urból ily rövid idő alatt,“ mire a megszólított veterán egész higgadtsággal kétfelé simítván tisztos ösz bajuszát, laconicus rövidséggel eképp válaszolt ő eminentiájának: „hja kegyelmes uram, szokott szolgálja soh'se mond jót régi gazdájáról.“

Alispán fogdosás Hevesmegyében a török időkből.

(Egy régi kéziratból.)

Történt vala pedig az urnak a nagy inséges év előtti évében; midőn is akkor nagy csendesség vala az országban, csak a török adóexecutio pusztított Kárpátoktól Adriáig. És uralkodék vala Ali Mustafa, budai nagyvezir teljes hatalommal, ki nagy szemöldökkel parancsol vala és kegyetlenkedik vala. Vala pedig akkoron Égvári nevű basa Egerben, ki különben csendes együgyű ember vala, midőn a félelmetes budai nagyvezir körutra indul vala széles Magyarországon. És vala ő nagy félelemben a nagyvezir látogatásakor, mert viczispánya még akkor sem vala. És sietett vala elébe alázatos kézsókokkal, és fejlett vala köztük következő párbeszéd:

— Hát te együgyű basa, még most sincsen viczispányod?

— Oh kegyelmes nagyvezir, ne tulajdonítsd ezt hanyagságomnak, már árkot-berket átkutattam, janicsárimat kiküldtem, de embert viczispánynak nem találunk. Azt hittem, hogy egykori fekete tollas pártfeleim közül vállalkozni fognak, de mind hitetlen gyaurrá lett, s elfutnak előlünk erdőkbe, barlangokba. Ime, van itt egy ember, ki Bach tatárkánknak nagy vitéze vala, még ez is elpártolt tőlünk, parancsold őt rettentesszined elébe, s ültesd őt a viczispányi székbe.

— Hogy hívják e hitetlenné lett gyaurt?

— Neve Nemes de Kutyalvi.

— Rögtön előttem legyen. — És ugy lön. Nemes de Kutyalvi a nagyvezir előtt állt.

— Hát te hitelenné lett gyaur, nem akarsz viczispány lenni?

— Kegyelmes nagyvezir! öreg csontjaim kifáradva, lelkem testem elgyengülve, ispotályba, s nem alispáni székbe való vagyok.

— Hitetlen kutya, csak azért is viczispánynak kell lenned, én parancsolom, én akarom!

— Kegyelmes nagyvezir! akasztass fel, csak viczispánynak ne tégy.

És tajtézkik vala mérgében a nagyvezir ajka, és rémséges tombolással üzi vala maga elől Nemes de Kutyalvit.

Adomák.

Egy újabbkori magyar költő, ki több évek óta véres veritékkel készítgetett költeményeit a mult évben adá ki, nem megvetendő nemesi birtokkal bir. Nem költeményeiből szerezte ő ugyan ezt, hanem őseitől örökölte még akkor, mikor az ősiség eltörlése még elvileg sem mondatott ki.

Ő igen szelid és jámbor ember, s csak akkor tud nagyon megharagudni, ha költeményeiből az illető helyeken egynehanyat kivétnek, azt gondolván, hogy azok voltak a legjobbak. Ez még hiba nem volna, mert ily alkalommal más költők is jóízűen szoktak boszankodni. De van ám egy hibája, t. i. hogy igen gyanakodó, senkiben sem bizik, sőt magában sem, annyira, hogy ha rokonánál, vagy barátjánál van, s történetesen magánosan hagyatik a szobában, rögtön kiszalad a szobából azon nyilatkozattal, hogy ha valami el találna veszni a szobából, reá ne foghassák.

A mult 1863-iki inséges évben neki sok szénája teremvén, azt gondosan boglyába rakatta, s óvatosan bekerítette. De gyanakodó természeténél fogva nem tartá a kerítést a tolvajok ellen elég biztosnak, éjjelenként tehát felmászott — még pedig égő lámpással — szénaboglyája tetejére.

Egy alkalommal egyik közeli rokona, éjjeli időben a szénaboglya mellett hazafelé ballagván, felösméri a boglya tetején ülő költő rokonát, s mosolyogva kérdi:

— Mit csinálsz a boglya tetején?

— Őrzöm a szénámat, hogy el ne lopják.

— De hát oldsd ki a lámpást, mert meglátnak a tolvajok.

— Igen ám, de ha kioltom, akkor én nem látom meg őket.

— B—y ur meghalt — mond az öcses a bátyjának.

— Ecsém, nem *ur* már ő.

— De rút purdéd vannak, te cigány! — mondja valaki a dádénak.

— Nézné csak azs ur azs én sememvel! mondja rá a cigány.

Hevesi népdal.

(Egy hevesi pór dúdolása szerint a „búszzerzői“ kocsmán, melyet egyszeri hallomás után, imigy—amigy jegyezhetett fel alólírott.)

Ad notam: „Ég a kunyhó, reeseg a nád.“

Kétszer kettő: tizenhárom,
Pesten fűjják, s itthon járom.
Sebes taktusé a kóta:
Ilyen az a magyar nóta!

Kiáradt nálunk a Tisza,
Lapáttal hányják most vissza,
Azt mondják, hogy gátat hágott,
S előntené az országot.

Magasra nyult fel a Mátra,
Csak a sertől mennek hátra:
Azért mentünk mi előre,
Mert az egri bor nem löre.

Kocsomásné, kis angyalom,
Locsolja el a bánatom;
A meddig pénzem engedi:
Hadd álljon ki az egedi!

De ne legyen kereszt-mama!
Jó bort hozzon fel nekem ma,
A milyet a csapja ereszt,
Van a mesgyén elég kereszt!

Közli: *Purgányi.*

Bennrekedt interpelláció a belügyminiszteriumhoz.

„Igaz-e, hogy a belügyminiszterium negyven forintért csináltatott a hevesi királyi biztosnak egy új kalpagot, a mit föltegyen, a mikor a király nevében beszél? Benne lesz-e ez a kalpag a jövő évi budgetben?“

Josephus Auceps

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Ha sommiért is ilyen nagy zajt ütünk, héj mi lenne még akkor belőlünk, ha volna valaminék ?!

— — (Micsoda szörnyőség az már, hogy kentek most meg Garibaldi-filléreket gyűjtenek az olasz rebbelisek számára!) Dehogy! mindkét félen levő sebesültek fognak belőle kapni (Dejszen, soha se látnak abból a pápa katonái egy batkát sem!) Hát a péter fillérből lát valaha Szent Péter egy fillért?!

— — Most jutottam hozzá a francia seregeknek adatott titkos instructióhoz — amaz ismeretes komám révén. Hangzik eképen: „Garibaldit, ha megfoghatjátok, megfogjátok; de a hol elszalajthatjátok, elszalajtsátok. Az olaszokat mindig ott keressétek, a hol meg nem találhatjátok, s ha rájuk bukkantok, őket meg ne lássátok. Rómát megvédelmezzétek, ha a helyetekbe talál menni, de ti oda ne menjetek. A hova jókor érkezhettek, onnan elkéssetek; a hova be nem mehettek, onnan visszatérjétek. S ha a pápai zuavokat meg találják verni, azon nagyon sajnálkozzatok.“

— — Egy képviselő annyira szereti megadni mindenkinek a titulását, hogy mikor egy miniszterre hivatkozik, azt ily szókkal teszi: „midőn nagyméltóságod azt *nagyméltóztatott* mondani —“

— — No a „törvénytudó bizottmány“ az országgyűlésen most tette le az examentet a jussból. Hanem úgy látom, hogy baccalaureatus helyett secundát fognak mind kapni, s megrepetáltatják velük a cursust!

— — (No hallja kend, hát már magyar pénzt is nyomnak.) De nem a mi markunkba. (Az lesz ráírva, hogy „három ilyen huszas előmutatójának az osztrák bank kifizet egy egész darab egy forintos papirost.“)

— — No most a mi legényünk is *kolumnalis* hi-

vatalhoz jutott. (Mi az a *columnalis* hivatal?) *Oszlopos* hivatal. Az levén a hivatala, hogy az országgyűlési tudósítók sorában referáljon a szónoklatokról, a mi tudvalevőképen úgy történik meg, hogy a referens ráfekteteti a papirost egy *oszlopra*, s úgy írja fel a dolgokat, más asztala nem lévén.

— — Kivonat az országgyűlési jegyzőkönyvből. Jegyző azt referálja, hogy szavazott kétszáz képviselő, s azok közt öt üresnek találtatott. (Hiszen meglehet hogy öt képviselő üresnek találtatott, de minnek ezt nyilvánosan kipunlikálni?)

— — (Hát az a csáti eszmadia, kiről a minap szólott kend, mit akart tulajdonképen?) Hát hogy az az instantzia, mit Böször Menyus koma ellen beadott a fiskus, vettessék vissza. (Már miért?) Mert azt tartja a csáti kolléga, hogy ha az a Menyus koma lefoglalt eszmadia szorít, nem a rossz szabás az oka, hanem primo: az a nagy bolond tyúkszem, mi az osztrák nagyaszony lábán termett; secundo: az a kemény (*bagaria*?) ne szólj bele! — az a kemény hungaria bőr, mit a bécsi tímárok 19 évig sem bírtak kicserzeni puhára. (Minek szól az olyan ember bele? hiszen az ujmódi közös kalocsánhoz (kalucsnyi) mit tud az olyan paraszt eszmadia?) No ne nyelvelj a becsületes magyar eszmadia, ha jobbat nem tudsz mondani. (Tudok biz én! Régen hallottam, hogy a tyukszemre pokolkö kell; hát vigyék azt a tyukszemet pokolba, tegyenek rá olyan követ, hogy soha többé ki ne bujhassék alóla.)

Előfizetés J O K A I lapjaira :

A HON	évnegyedre	5 frt 25 kr
	estilapjával együtt	6 „ — „
	az estilap különküldésével	6 „ 90 „

A HON ESTILAPJA	évnegyedre	1 frt 60 kr.
	kik a fölapot is járattják, évnegyedre	75 kr.

IGAZMONDÓ	egész évre	4 frt
	fél évre	2 „
	évnegyedre	1 „

ÜSTÖKÖS	egész évre	6 frt — kr.
	fél évre	3 „ — „
	évnegyedre	1 „ 50 „

Laptulajdonos és felelős szerkesztő :

Jókai Mór.

(Lakása : Orszá. 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1867.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja : Jankó. — Metszi : Folák.